

Sygn. akt **III AUa 1219/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran

Sędziowie: SSA Marta Sawińska (spr.)

SSA Izabela Halik

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 r. w Poznaniu

sprawy (...) **A. N., M. N. Sp. j. z siedzibą w O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanego R. K.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 27 lutego 2015 r. sygn. akt VIII U 2029/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddala odwołanie;
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zasądza od odwołującej spółki na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od odwołującej spółki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Marta Sawińska
-------------------	---------------	--------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2013 r., znak (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczonego R. K. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) A. N. M. N. Sp. j. z siedzibą w O. za październik 2010 r. stanowią kwoty szczegółowo wskazane w treści decyzji. Organ rentowy ustalił, że spółka, jako płatnik składek nie zadeklarowała za R. K. składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie

zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od wartości przekazanych znaczków lojalnościowych wystawionych przez belgijski Fundusz Zabezpieczenia Bytu Pracowników Budowlanych. Organ rentowy uznał bowiem, iż brak jest podstaw prawnych do tego aby uznać, że premia za lojalność, premia na koniec roku lub tzw. trzynastka, nie były przychodem pracowników bądź by były wymienione w wyłączeniach z podstawy wymiaru składek, tym samym premie stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odwołanie od powyżej decyzji wywiódł płatnik składek (...) sp. j. A. N. i M. N., wnosząc o jej zmianę w całości. Uzasadniając pełnomocnik spółki wskazał na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, jak również i na to, że przedmiotowe znaczki są przyznawane pracownikom przez Fundusz Zabezpieczenia Egzystencji Pracowniczej, stanowią nagrodę za lojalność wobec sektora budowlanego. Wypłata ta w myśl prawa belgijskiego nie stanowi wynagrodzenia, od którego są naliczane składki na ubezpieczenie. Wpłaty tej dokonuje nie pracodawca a Fundusz Zabezpieczenia Egzystencji Pracowniczej – by ją dostać pracownik musi spełnić określone wymogi, w tym złożyć stosowny wniosek. Pracodawca nie dysponuje wiedzą ani o terminie ani o wysokości kwoty otrzymanej przez pracownika, stąd nie ma możliwości ewentualnego obliczenia wymiaru składki dla organu rentowego. Nadto składka pracodawcy odprowadzana na ten Fundusz nie jest równoznaczna z podziałem jej równowartości w równej wysokości na rzecz każdego z pracowników.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującej spółki zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 2029/13, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i nie doliczył do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne R. K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek A. A. N., M. N. sp. j. z siedzibą w O. kwoty 1722,07 złotych (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia dwa złotych 07/100) w październiku 2010 roku (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. na rzecz odwołującej Spółki kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Odwołująca spółka (...), M. N. sp. j. w O. powstała w 2008 r. Spółka prowadziła działalność budowlaną m. in. w Belgii, w ramach której oddelegowywała pracowników budowlanych do pracy w sektorze budownictwa w Belgii. Delegowanie pracowników następowało na podstawie aneksów do umów o pracę zmieniających miejsce świadczenia pracy na miejscowość w Belgii. Dla delegowanych pracowników Spółka uzyskiwała zaświadczenia o podleganiu przez nich polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych ((...)).

Nadto Sąd I instancji ustalił, że – zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawodawstwa belgijskiego – odwołująca spółka raz na kwartał uiszczala na rzecz belgijskiej organizacji Biura (...) ds. Organizacji i (...) ((...), dalej (...)) z siedzibą w B. składkę w wysokości 9,12 % kwoty wynagrodzeń pracowników w minionym kwartale. Odwołująca podawała w (...) również dane socjalno – bytowe zatrudnionych pracowników. Część składki (...) przeznaczał na własną działalność, natomiast z pozostałej części, w ramach Funduszu Zabezpieczenia Bytu (...), finansował tzw. znaczki lojalnościowe dla pracowników, stanowiące premię dla pracowników za wkład w rozwój sektora budowlanego. Wydanie znaczków było uregulowane w regulaminie (...), zgodnie z którym jako data wydania znaczków został ustalony październik danego roku. Pracownicy otrzymywali znaczki lojalnościowe w cyklu rocznym, tj. za okres od lipca roku poprzedniego do czerwca następnego roku (uwzględniano II ostatnie kwartały roku poprzedzającego przyznanie znaczków i II pierwsze kwartały roku, w którym przyznawano znaczki). Wartość znaczka lojalnościowego uzależniona była od sytuacji materialnej pracownika i ustalana przez (...).

Sąd Okręgowy ustalił równocześnie, że odwołująca nie wypłacała pracownikom z tytułu znaczków lojalnościowych żadnych należności. Wypłata pracownikom należności z tytułu znaczków lojalnościowych następowała w ten sposób, iż z (...) do odwołującej lub pośrednika odwołującej przysyłano karty (znaczkę) lojalnościowe imienne pracownika, który spełnił warunki ich uzyskania. Na karcie (znaczkę) widniała kwota należności do wypłaty uprawnionym pracownikom z tytułu znaczka (karty). Pracownik, który odebrał znaczek, kwitował to na liście. Odwołująca nie prowadziła ewidencji kwot należnych pracownikom z tytułu znaczków (kart). Po odbiorze karty (znaczkę) pracownicy wpisywali do nich przyznany im międzynarodowy numer rachunku bankowego i tak wypełniony dokument odsyłali do (...). Następnie oczekiwali na wypłatę należności z (...), które wpływały bezpośrednio na wskazany przez nich rachunek bankowy, z pominięciem odwołującej. Jeżeli pracownik nie odebrał znaczków lojalnościowych, wówczas karta była odsyłana do (...). Prawnicy otrzymywali należności za znaczki w różnych terminach w zależności od złożenia wniosku o wypłatę świadczenia.

Znaczki lojalnościowe nie zostały ujęte w regulaminie wynagradzania pracowników spółki. Sąd I instancji ustalił także, że z uwagi na brak fizycznej wypłaty przez odwołującą należności tytułem znaczków lojalnościowych odwołująca nie księgowała ich i nie uwzględniała w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne pracowników

Sąd I instancji ustalił, że w okresie od 23 do 27 marca 2012 r. organ rentowy przeprowadził kontrolę w odwołującej spółce. Kontrolujący ustalił m.in., że płatnik składek nie zadeklarował składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od wartości przekazanych pracownikom zatrudnionym na podstawie umów o pracę, oddelegowanych do pracy w Belgii w sektorze budowlanym, znaczków lojalnościowych wystawionych przez belgijski Fundusz Zabezpieczenia Bytu (...). Znaczki były przyznawane z części składki uiszczanej przez pracodawcę do (...) co kwartał w wysokości 9,12 % kwoty wynagrodzeń uzyskiwanych przez pracowników w minionym kwartale. Znaczki odwołująca była zobowiązana przekazać pracownikom do końca października danego roku. Wartość świadczenia wynosiła 9 % wynagrodzenia uzyskanego w dwóch ostatnich kwartałach roku poprzedzającego przyznanie świadczenia i dwóch pierwszych kwartałach roku wypłaty świadczenia.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że kontrolujący nie ustalił, czy pracownicy otrzymali z tytułu znaczków jakiegokolwiek korzyści, ustalił jedynie w oparciu o wyjaśnienia A. N., iż znaczki dotarły do siedziby spółki i zostały wydane pracownikom. Kontrolujący przyjął na podstawie regulaminu (...) i wyjaśnień A. N., iż pracownicy uzyskali przychód w związku z otrzymaniem znaczków w ostatnim dniu października danego roku. Kontrolujący nie dysponował dowodami przelewów należności z tytułu znaczków pracownikom i nie ustalał okoliczności związanych z datą przekazania poszczególnym pracownikom, w tym zainteresowanemu kwot z tytułu przyznanych znaczków lojalnościowych. Wysokość przypisanej kwoty świadczeń z tytułu znaczków lojalnościowych odnośnie konkretnego pracownika organ rentowy wyliczał w ten sposób, iż ustalił 9% (odpowiednik kwartalnej składki pracodawcy do (...)) z sumy wynagrodzenia tego pracownika za okres rozliczeniowy adekwatny do przyznania znaczków lojalnościowych, przyjmując cykl przyznawania znaczków od lipca do czerwca następnego roku. Następnie organ rentowy przeliczył obliczoną kwotę według określonego kursu euro. Organ rentowy nie ustalił, jaki podmiot wypłacał środki finansowe w związku z otrzymaniem przez pracowników znaczków lojalnościowych, a także tego, czy, a jeśli tak, to kiedy faktycznie zostały one wypłacone.

Konsekwencją powyższych ustaleń było wydanie zaskarżonej decyzji, w której organ rentowy stwierdził, że przychody osiągnięte przez zainteresowanego w postaci znaczków lojalnościowych stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne w październiku 2010 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym uznał, że odwołania płatnika składek (...) A. N. M. N. Sp. j. z siedzibą w O. było zasadne.

Dokonując merytorycznej oceny prawidłowości decyzji, Sąd Okręgowy powołał treść art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 11 ust 1 i art. 12, art. 18 ust 1, art. 20 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81

ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowany ze środków publicznych, art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz przepisy § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i stwierdził, że przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny tego, czy organ rentowy zasadnie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne R. K. w październiku 2010 r., wliczając do podstawy wymiaru tych składek kwotę stanowiącą równowartość znaczków lojalnościowych przyznaną i wypłaconą na jego rzecz przez belgijską organizację Biuro (...) ds. Organizacji i (...) ((...), dalej (...)) w ramach Funduszu Zabezpieczenia Bytu (...).

Zanim jednak Sąd Okręgowy przeszedł do dalszych rozważań wskazał, że Sąd był władny ocenić jedynie to, czy pozwany prawidłowo ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego w miesiącu wskazanym w decyzji, a nie w jakimkolwiek innym okresie. Oznacza to, że nie było potrzeby ustalania dokładnej daty otrzymania przez pracowników odwołującej, w tym zainteresowanego, kwot z tytułu znaczków lojalnościowych poza miesiącem wymienionym w decyzji, a dla rozstrzygnięcia sprawy istotne było tylko to, czy w wymienionym w decyzji okresie zainteresowany otrzymał (postawiono do jego dyspozycji) kwotę wskazaną przez pozwanego jako podstawa wymiaru składek, na co nie wskazuje żaden dowód zgromadzony w sprawie.

Aby rozstrzygnąć powyższą kwestie sporną, w pierwszej kolejności w ocenie Sądu Okręgowego należało ustalić czy kwoty wynikające ze znaczków lojalnościowych uzyskiwanych przez pracowników stanowią świadczenia rodzące obowiązek odprowadzania z tego tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Sąd Okręgowy wskazał na specyficzny charakter tzw. "premi lojalnościowych". W Belgii działa bowiem fundusz, który za pośrednictwem kasy pobiera od wszystkich przedsiębiorców budowlanych na terenie Belgii składki od wynagrodzeń (9,12%) na poczet rocznych premii wypłacanych pracownikom za lojalną pracę w sektorze budownictwa. System ten obowiązuje również zagraniczne firmy budowlane, świadczące usługi na terenie Belgii.

Sektor budowlany należy bowiem do tych rodzajów działalności handlowej i rzemieślniczej, które w Belgii podlegają ścisłej reglamentacji, która doprowadziła do podpisania tzw. Konwencji 124, stanowiącej kartę branżową (uprzywilejowanie ze względu na pracę w określonej grupie zawodowej), która m.in. przewiduje obowiązkową premię dla pracowników budownictwa w wysokości 9,12% wynagrodzenia. Wypłata tego świadczenia wynika bezpośrednio z porozumienia branżowego. W istocie bon lojalnościowy jest dodatkiem, który Fundusz Społeczny Pracowników Branży Budowlanej przyznaje wyspecjalizowanym pracownikom budowlanym. Dodatek polega na wypłacie rocznej premii pracownikom, którzy w ciągu roku zatrudnienia pracowali w jednej lub wielu firmach budowlanych. Premia ta stanowi wynagrodzenie dla pracownika za jego lojalność wobec sektora budowlanego. Co istotne, dodatek nie jest bezpośrednio wypłacany przez pracodawcę pracownikom, zostaje najpierw przyznany przez Fundusz Społeczny, a pracodawca opłaca jedynie składkę na finansowanie dodatku.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza art. 4 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się w obrębie Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 149 z 5 lipca 1971 r., s. 2 i n. z późn. zm., analogicznie w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 roku nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – art. 3.) to jest zakresu rozporządzenia prowadzi do wniosku, iż tzw. "premie lojalnościowe" nie mieszczą się w zakresie przedmiotowym tego aktu. Nie należą bowiem do działań zabezpieczenia społecznego określonych w pkt 1 artykułu 4 (pkt 1 art. 3 Rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 2004 r.), a nadto ich charakter jest składkowy (pracodawca ma bowiem obowiązek z tego tytułu odprowadzić składkę w wysokości 9,12% wynagrodzenia do belgijskiego funduszu przy belgijskiej) zatem nie ma podstaw do zastosowania pkt 2a artykułu 4 cytowanego aktu (art. 3 ust. 3 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 2004 r.). Sąd Okręgowy stwierdził zatem, że "premie lojalnościowe", stanowiące wynagrodzenie pracownika za lojalność wobec belgijskiego sektora budowlanego i wyraz uprzywilejowania pracowników budowlanych ze względu na pracę w określonej grupie zawodowej, posiadają charakter przychodu z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku

pracy, gdyż właśnie wykonywanie tego zatrudnienia stanowiło podstawę ich wypłaty zainteresowanemu (vide wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2014 r., II UK 386/13).

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany organ rentowy, wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu, nie wykazał, iż zainteresowany rzeczywiście uzyskał przysporzenia z tytułu przyznanych mu znaczków – i to w miesiącu wskazanym w zaskarżonej decyzji (październik 2010 r.). Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika wprawdzie, że zainteresowany potwierdził odebranie znaczków lojalnościowych na właściwej liście, jednakże z dokumentu tego, ani z jakiegokolwiek innego dowodu nie wynika, ażeby otrzymał on z tego tytułu kwoty wskazane w zaskarżonej decyzji w październiku 2010 r. Organ rentowy nie przedstawił przy tym dowodów nie tylko na okoliczność, iż zainteresowany otrzymał świadczenia z tytułu znaczków lojalnościowych, ale i nie wykazał wysokości świadczenia oraz tego, że wypłata nastąpiła w październiku 2010 r. Jak wynika z materiału dowodowego wysokość świadczenia była ustalana przez belgijską instytucję przy uwzględnieniu sytuacji materialno – bytowej danego pracownika, zatem indywidualnie w odniesieniu do każdego z pracowników sektora budowlanego spełniającego warunki do wypłaty świadczenia (z tytułu okresu zatrudnienia w branży budowlanej w Belgii). Odwołująca spółka nie miała wiedzy o wysokości tych świadczeń, wprawdzie znajdowały się one na wydawanych pracownikom kartach (znaczkach), ale spółka nie prowadziła ich rejestracji i nie interesowała się ich wysokością. Świadczenia były wypłacane bezpośrednio na rachunki bankowe uprawnionych pracowników z pominięciem odwołującej. Organ rentowy w odniesieniu do zainteresowanego nie ustalił rzeczywistej wysokości korzyści finansowej uzyskanej przez niego z tytułu znaczków lojalnościowych, ani daty jej uzyskania, w nieuprawniony i całkowicie dowolny sposób ustalając powyższe wyłącznie na podstawie regulaminu działania belgijskiej instytucji (...), przyznającej i wypłacającej pracownikom świadczenia, z którego wynika termin przyznania świadczenia do końca października danego roku. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy stwierdził, że nie sposób przyjąć za organem rentowym dat wypłaty świadczeń z tytułu znaczków lojalnościowych na rzecz zainteresowanego w październiku 2010 r., co w konsekwencji prowadzi do przyjęcia, iż organ rentowy nie udowodnił, iż zainteresowany uzyskał przychód z tytułu znaczków w w/w okresie i w wysokości wskazanej w decyzji. Bez znaczenia jest przy tym to, że znaczki lojalnościowe były przekazywane do odwołującej z (...) lub od podmiotu pośredniczącego najczęściej w październiku lub wrześniu. Trudno bowiem uznać, iż fakt dysponowania znaczkami przez odwołującą spółkę jest tożsamy z uzyskaniem określonego przychodu przez poszczególnych pracowników odwołującej, w tym zainteresowanego.

Sąd Okręgowy podkreślił, że rzeczywista korzyść finansowa ze znaczków lojalnościowych dla poszczególnych pracowników powstawała dopiero po spełnieniu kilku warunków: odebrania znaczka przez pracownika, wypełnienia go poprzez wpisanie numeru rachunku bankowego, odesłania tak wypełnionego dokumentu do (...) i wreszcie dokonania wypłaty przez tę instytucję kwoty wynikającej ze znaczków lojalnościowych i jej wpływ na rachunek bankowy pracowników, w tym zainteresowanego. Dopiero wtedy można mówić, iż po stronie pracownika powstał określony przychód. Organ rentowy natomiast nie poczynił jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie. Nie uczyniono tego ani w toku przeprowadzonego postępowania kontrolnego, ani w wykonaniu zarządzenia o zwróceniu materiału sprawy do uzupełnienia, ani też w toku rozprawy. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność.

Sąd Okręgowy wskazał także, że przyjęta przez organ rentowy metoda wyliczająca wysokość należności z tytułu znaczków lojalnościowych podlegających składkowaniu obarczona była błędami, które w konsekwencji powodują, że nie można uznać jej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy ustalając wysokość składki przy uwzględnieniu wysokości składki uiszczanej przez pracodawcę na rzecz (...) w wysokości 9% kwartalnie, pominął zdaniem Sądu Okręgowego okoliczności, iż składka ta nie odzwierciedla rzeczywiście przyznanej pracownikowi należności. Pozwany również nie wyjaśnił sposobu przeliczenia świadczenia na PLN w tym przyczyn przyjęcia kursu euro stanowiącego odnośnik przeliczenia waluty euro na PLN. Odnosząc się do wynagrodzenia pracownika w euro uchybił tym samym przepisom art. 11a ust. 1 do 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zmianami), określającym sposób przeliczenia przychodów w walutach obcych, kosztów poniesionych w walutach obcych i kwot uprawniających do odliczenia od dochodu, podstawy obliczenia podatku lub obniżenia podatku, wydatki oraz podatek na złote polskie. Pozwany nie wykazał prawidłowości zastosowania przyjętej stawki przeliczeniowej euro na PLN dla ustalenia wysokości świadczenia należnego pracownikom z tytułu znaczków

lojalnościowych i nie mógł tego, w oparciu o wadliwie przeprowadzone czynności kontrolne, uczynić, skoro nie ustalił precyzyjnie daty uzyskania przez zainteresowanego przychodu. To wszystko oznacza, iż wyliczenia pozwanego mają charakter czysto teoretyczny.

Z powyższych względów w ocenie Sądu I instancji ustalenia organu rentowego stają się tylko wyliczeniami hipotetycznymi, a wysokość należności pozyskanej z tych wyliczeń to tylko domniemanie organu rentowego. Za pomocą metody przyjętej przez pozwanego nie można w skonkretyzowany sposób wskazać wysokości należności z tytułu znaczków, przypadającej pracownikowi. Jednocześnie, zdaniem Sądu, nie było możliwym dokonanie zmiany tych wartości na etapie postępowania sądowego w oparciu o przedstawione przez strony dowody.

Reasumując Sąd Okręgowy wskazał, że abstrahując od wniosku, iż znaczki lojalnościowe stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, to wskazać należy, iż organ rentowy wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu nie wykazał, iż zainteresowany rzeczywiście uzyskał świadczenia z tytułu znaczków, konkretnej wysokości świadczenia oraz daty jego wypłaty na rzecz uprawnionego. Postępowanie prowadzone przez organ stanowiące podstawę wydania spornej decyzji należy zatem uznać za wadliwe.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴§2 k.p.c. i nie doliczył do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego kwoty 1722,07 złotych.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1 oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, pozycja 490).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz. U. z 2013 r. poz.1442 t.j.), art. 81 ust 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164 poz. 1027) i art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) poprzez uznanie, że kwoty wskazane w decyzji organu rentowego nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanego zatrudnionego w spółce (...), M. N. Sp.j.

Mając na uwadze powyższe, apelujący organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, płatnik składek wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesioną przez organ rentowy apelację należy uznać za zasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd I instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i

ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Ponadto wskazać należy, że również apelujący nie kwestionuje ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego we wniesionej apelacji.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wszelkie ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny dokonał jednakże częściowo odmiennej niż Sąd Okręgowy oceny prawnej, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie 1.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej oraz art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych co prawda słusznie stwierdził, że sporne świadczenia stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. W zakresie ubezpieczeń społecznych zainteresowani podlegali bowiem ustawodawstwu polskiemu (jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, odwołująca spółka uzyskiwała zaświadczenia o podleganiu przez delegowanych pracowników polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych). Zgodnie zaś z art. 18 ust. 1 o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r., Nr 137 poz. 887 ze zm.), zwanej dalej „ustawą systemową”, zasadą jest, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych m.in. w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, czyli pracowników (z wyjątkiem prokuratorów), stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy systemowej. Zgodnie zaś z art. 20 ust. 1 ustawy z systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3. Natomiast na mocy art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164 poz. 1027 t.j. ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10 (przy czym ust. 6 stanowi, iż podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych).

Zgodnie zaś z treścią art. 4 pkt 9 ustawy systemowej, przychodem w rozumieniu ustawy systemowej jest przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, m.in. z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Przepis art. 10 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1991 r., Nr 80 poz. 350 ze zm.), zwanej dalej „u.p.d.o.f.”, stanowi natomiast, iż źródłami przychodów jest m.in. stosunek pracy, zaś zgodnie z art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. przychodami są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Pojęcie przychodów ze stosunku pracy precyzuje art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f., który stanowi, iż za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Przepis ten wskazuje na otwarty katalog przychodów ze stosunku pracy, a to ze względu na użycie sformułowań "wszelkie wypłaty" oraz "wartość innych (...) świadczeń". W drodze wyjątku podstawy wymiaru składek nie stanowią jedynie pewne rodzaje przychodów, które – na podstawie upoważnienia zawartego w art. 21 ustawy o systemowej – określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 r., Nr 161 poz. 1106 ze zm.). Z powyższego wynika zatem, iż co do zasady wszystkie przychody pracownika ze stosunku pracy w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, chyba że przepis szczególny wyłącza dany przychód z podstawy wymiaru składek. Z uwagi na powyższe przepisy ustanawiające takie wyłączenia należy jako wyjątki interpretować ściśle.

Biorąc pod uwagę treść powyższych przepisów, Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu I instancji, że „znaczkę lojalnościową” stanowią przychód ze stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przepis art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej oraz art. 12 ust. 1 u.p.o.f. za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne uznaje wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne dokonywane z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, bez względu na źródło ich finansowania. Z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynika zaś, że w każdym przypadku sporne świadczenia finansowane były przez pracodawcę zainteresowanych, niezależnie od tego czy to on dokonywał bezpośrednio ich wypłaty pracownikom, czy też wypłaty dokonywał inny podmiot, jednakże ze środków pochodzących ze składek pracodawców branży budowlanej i przeznaczonych na wypłatę tych świadczeń. Nie powinno również budzić wątpliwości, że „premie lojalnościowe”, stanowiące - jak przyjął to Sąd I instancji - wynagrodzenie pracownika za lojalność wobec belgijskiego sektora budowlanego i wyraz uprzywilejowania pracowników budowlanych ze względu na pracę w określonej grupie zawodowej, posiadają charakter przychodu z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, gdyż właśnie wykonywanie tego zatrudnienia stanowiło podstawę ich wypłaty zainteresowanym (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. II UK 386/13)

Powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego nie narusza zasady niedyskryminacji w zatrudnieniu obywateli polskich wobec obywateli belgijskich z uwagi na oskładkowanie „premi lojalnościowych” drugi raz w Polsce. Wskazać należy bowiem, że obowiązek przekazywania do Funduszu Społecznego Pracowników Branży Budowlanej przy belgijskiej (...) składki w wysokości 9,12% wynagrodzeń pracowników z przeznaczeniem na wypłatę „premi lojalnościowych” obciążał pracodawcę i to tylko w przypadku, gdy świadczeń tych nie wypłacał on pracownikom bezpośrednio. Nadto ze stanu faktycznego nie wynika, aby składka przeznaczona na „premie lojalnościowe” była potrącana z wynagrodzeń pracowników lub aby od wypłat tego rodzaju pobierane były składki przez belgijskie instytucje ubezpieczeniowe. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że składki polskiego pracodawcy odprowadzane na premie z (...) nie są objęte bezwarunkowym obowiązkiem ich opłacania - firma może bowiem zostać zwolniona od obowiązku odprowadzenia tych składek, jeśli udowodni, że jej pracownicy podlegają porównywalnemu systemowi zabezpieczenia w kraju pochodzenia. Przedsiębiorca może być zatem zwolniony z obowiązku wpłat w przypadku, gdy sam stworzy na własny użytek w przepisach wewnętrznych (np. regulaminie wynagradzania) taki system, który zagwarantuje pracownikom wypłaty świadczeń zbliżonych do premii lojalnościowych w odpowiednich kwotach - chodzi bowiem o to, aby pracownicy uzyskiwali świadczenia odpowiadające premiom lojalnościowym. Przy czym w przypadku wyboru przez pracodawcę, zamiast opłacania składek na (...), stworzenia własnego systemu, który zagwarantuje pracownikom wypłaty świadczeń zbliżonych do premii lojalnościowych w odpowiednich kwotach - to od tak wypłacanych świadczeń na rzecz pracownika niewątpliwie istniałby obowiązek odprowadzania składek. Zatem gdyby sam pracodawca wybrał system równoważny stworzony przez siebie, opłacałby składki na ZUS. Trudno zatem uznać, że dwóch pracowników wykonujących tę samą pracę w dwóch różnych przedsiębiorstwach budowlanych na terenie Belgii otrzyma innej wysokości świadczenie tylko dlatego, że pracodawca jednego z nich stworzył własny system równoważny, a drugi opłacał składki na (...). Jak wskazano bowiem już powyżej, pracownicy odwołującej spółki podlegali ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, a zatem otrzymywane przez nich świadczenia od pracodawcy są oskładkowane według zasad obowiązujących w Polsce. Polski pracownik na terenie Belgii otrzymuje zatem takie samo świadczenie jak belgijski, tylko że oskładkowane według innych zasad i innych stawek, tj. według ustawodawstwa polskiego (zgodnie z uzyskanym przez płatnika składek zaświadczeniem o podleganiu przez pracownika polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych). W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskładkowanie „premi lojalnościowych” narusza zasadę równości lub zasadę swobodnego przepływu pracowników.

Biorąc zaś pod uwagę, że przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 r., Nr 161 poz. 1106 ze zm.) w żadnym z punktów nie przewiduje wyłączenia z podstawy wymiaru składek przychodu ze „znaczków lojalnościowych”, uznać należy, iż przychód ten stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w rozumieniu przepisu art. 18 ust. 1 ustawy systemowej.

Jednocześnie jednak uznać należy, że błędne jest stanowisko Sąd Okręgowego, iż wyliczenia organu rentowego mają charakter wyłącznie hipotetyczny z uwagi na brak ustalenia czy rzeczywiście należności z tytułu znaczków lojalnościowych zostały wypłacone zainteresowanym (a więc czy powstał po jego stronie przychód), a jeśli tak, to w jakiej wysokości i w jakiej dacie i z tego powodu brak jest możliwości dokonania na ich podstawie ustaleń w zakresie określenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych. Zauważyć należy bowiem, że zgodnie z art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. przychodami (z zastrzeżeniami wskazanymi w tym przepisie) są nie tylko otrzymane, ale także **p**ostawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Jak słusznie wskazuje zaś apelujący, „znaczkę lojalnościową” mają charakter zbliżony do świadczenia w postaci bonu towarowego, finansowanego ze środków płatnika składek, który także stanowi przychód pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f., stanowiący równocześnie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 121/09), z którego przychód po stronie pracownika następuje już w momencie pozostawienia go do dyspozycji pracownika (podatnika). Dlatego samo już wydanie pracownikowi przez pracodawcę „znaczkę lojalnościową” (podobnie jak bonu towarowego) oznacza uzyskanie przez pracownika przychodu z tego tytułu, gdyż już w tym momencie następuje pozostawienie do dyspozycji pracownika (podatnika) tegoż świadczenia. Tak więc dla uzyskania przychodu z tego tytułu przez pracownika bez znaczenia jest, czy pracownik skorzysta ostatecznie ze „znaczkę lojalnościową” (tj. wypełni go i wyśle do (...)), co zależy tylko od niego, czy też nie, lecz istotne jest tylko, czy znaczek ten został mu wydany (a więc pozostawiony do dyspozycji). Słusznie argumentuje w tym zakresie apelujący, że gdyby uznać, że przychód pracownika z tytułu „znaczkę lojalnościową” ma miejsce dopiero po przelaniu środków wskazanych na znaczku na jego konto, to należałoby uznać, że w przypadku wydania bonu towarowego (np. z okazji świąt), przychód z tego tytułu zachodzi w momencie zakupu towaru przez pracownika, co jest oczywiście błędne. W świetle bowiem art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. już samo wydanie „znaczkę lojalnościową” (podobnie jak bonu towarowego) jest pozostawieniem dochodu do dyspozycji pracownika i w skrajnym przypadku może on nawet znaczek zagubić lub zniszczyć, bądź po prostu z niego nie skorzystać, co – ze względów opisanych powyżej - nie ma jednak znaczenia z punktu widzenia jego oskładkowania.

Biorąc zaś pod uwagę, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy systemowej płatnik składek ma obowiązek obliczania, potrącania z dochodów ubezpieczonych, rozliczania oraz opłacania należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających z przepisów ustawy, a tym samym ma obowiązek rzetelnego prowadzenia dokumentacji umożliwiającej analizę prawidłowości dokonanych rozliczeń, na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż płatnik składek miał realną możliwość wykonania tego obowiązku. Z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że (...) przesłał płatnikowi składek karty (znaczkę) lojalnościową imienne dla pracownika, który spełnił warunki ich uzyskania, zaś na karcie (znaczkę) widniała kwota należności do wypłaty uprawnionym pracownikom z tytułu znaczkę (karty), a pracownik, który odebrał znaczek, kwitował na liście ich odbiór. Z powyższego wynika zatem, że płatnik składek miał możliwość prowadzenia ewidencji kwot należnych pracownikom z tytułu znaczków (kart), jednakże – wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 46 ust. 1 ustawy systemowej – tego nie czynił. Jednocześnie bez znaczenia dla oceny obowiązków płatnika składek w tym zakresie jest to, że płatnik składek dokonał błędnej oceny, że „znaczkę lojalnościową” nie podlegają oskładkowaniu.

W takiej właśnie sytuacji zasadne było dokonanie przez organ rentowy ustaleń w zakresie określenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w drodze uśrednionych obliczeń społeczne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 r., sygn. II UK 45/12). W sytuacji bowiem, gdy spółka z powodu niedopełnienia ciężącego na niej obowiązku nie była w stanie przedstawić wykazów odzwierciedlających wartość świadczeń w postaci wydanych faktycznie poszczególnym pracownikom „znaczków lojalnościowych”, jedyną podstawą umożliwiającą organowi rentowemu wyliczenie należności składkowych z tego tytułu było tzw. hipotetyczne wyliczenie wartości tych świadczeń (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 r., sygn. II UK 45/12). W świetle powyższego słuszne było obliczenie przez organ rentowy przychodu uzyskanego przez zainteresowanych z tytułu przyznanych znaczków lojalnościowych w ten sposób, że organ rentowy ustalił 9 % (odpowiednik kwartalnej

składki pracodawcy do (...)) z sumy wynagrodzenia pracownika za dane kwartały konkretnego roku, przyjmując do przeliczeń kurs Euro na ostatni dzień października danego roku.

W świetle bowiem Regulaminu belgijskiej organizacji Biura (...) ds. Organizacji i (...) ((...), dalej (...)), odwołująca obowiązana była uiszczać za zainteresowanych na rzecz (...) składkę w wysokości 9,12 % kwoty wynagrodzeń w Euro pracownika w minionym kwartale, a (...) przeznacza 9 % tego wynagrodzenia na znaczki lojalnościowe dla pracowników, którzy przepracowali w sektorze budownictwa w Belgii cztery kwartały (uwzględniano dwa ostatnie kwartały roku poprzedzającego przyznanie znaczków i dwa pierwsze kwartały roku, w którym przyznawano znaczki – tj. za okres od lipca roku poprzedniego do czerwca następnego roku), a znaczki te powinny zostać przekazane pracownikowi do końca października danego roku (vide: str. 2 Regulaminu Systemu znaczków Biura (...) ds. Organizacji i (...) w aktach organu rentowego). Biorąc zaś pod uwagę, że z dokumentacji przez płatnika składek nie wynika dokładnie w jakiej dacie pracownicy odebrali znaczki lojalnościowe (na liście znajdującej się w aktach organu rentowego (...) z lat 2009-2011 pracownicy płatnika składek potwierdzając odbiór znaczku lojalnościowego nie zamieszczali bowiem przy swoim podpisie daty odbioru), to w świetle treści Regulaminu (...) zasadne było przyjęcie przez organ rentowy jako daty uzyskania przez zainteresowanego przychodu z tego tytułu dnia 31 października danego roku, czyli dnia, w którym zgodnie z Regulaminu (...) zainteresowanym powinien najpóźniej wydany zostać znaczek lojalnościowy. W konsekwencji zasadne i zgodne z art. 11a ust. 1 u.p.d.o.f. było przyjęcie przez organ rentowy średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP z dnia 29 października 2010 r., tj. z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień uzyskania przychodu, czyli 3,9944 zł. Biorąc zaś pod uwagę, że z przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c. wynika, że strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś – jak wskazano powyżej - brak stosownej ewidencji obciąża płatnika składek, a nie organ rentowy, to odwołująca winna wykazać, że faktycznie wydane przez nią zainteresowanemu „znaczki lojalnościowe” miały wartość inną od wykazaną przez ZUS (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 roku, sygn. II UK 45/12). Temu ciężarowi odwołująca spółka jednak w niniejszej sprawie nie sprostała, czego negatywne skutki procesowe obciążają wyłącznie spółkę, a nie organ rentowy.

W konsekwencji w ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe obliczenia organu rentowego mogły być podstawą dokonania w zaskarżonej decyzji ustalenia wysokości przychodu osiągniętego przez zainteresowanego z tytułu znaczków lojalnościowych, stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny stwierdza, że podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz. U. z 2013 r. poz.1442 t.j.), art. 81 ust 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164 poz. 1027) i art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) należało uznać za zasadny.

W ocenie Sądu Apelacyjny organ rentowy w zaskarżonej decyzji słusznie stwierdził zatem, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczonego R. K. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) A. N. M. N. Sp. j. za okresy wskazane w decyzji, stanowią kwoty szczegółowo wskazane w treści decyzji, uwzględniające przychód zainteresowanego z tytułu wydanych mu tzw. „zanczków lojalnościowych”.

W konsekwencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i powołanych wyżej przepisów prawa materialnego należało zmienić zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddalić odwołanie płatnika składek od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 27 marca 2013 r., co uczynił Sąd Apelacyjny w punkcie 1 wydanego wyroku.

Z uwagi zaś na powyższą zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku, zmianie musiał ulec także punkt 2 zaskarżonego wyroku, albowiem ostatecznie to pozwany organ rentowy jest stroną wygrywającą spór. Biorąc pod uwagę powyższe, w oparciu o art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1349 ze zm.) punkt 2 zaskarżonego wyroku należało zmienić w ten sposób, że należało zasądzić od odwołującej spółki na rzecz pozwanego kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, co też uczynił Sąd Apelacyjny w punkcie 2 wydanego wyroku. Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów postępowania za I instancję wygrywającemu spór pozwanemu organowi rentowemu od przegrywającego spór odwołującego w wysokości 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 3 wyroku znajduje swoje uzasadnienie z kolei w treści art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów postępowania apelacyjnego wygrywającemu spór pozwanemu organowi rentowemu od przegrywającego spór odwołującego w wysokości 120,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, tj. 100% minimalnej stawki wynagrodzenia (60 zł) nowego pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym przed sądem apelacyjnym, jednak nigdy nie mniej niż 120 zł.

SSA Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Marta Sawińska
-------------------	---------------	--------------------